

Szemeimmel tanácsollak

“Bölcsé tesznek, és megtanítalak, melyik úton kell járnod. Tanácsot adok, rajtad lesz a szemem. Ne legyetek olyan oktanok, mint a ló vagy az öszvér, amelynek kantárral és zablával kell fékezni szilajságát, másképpen nem közelít hozzád. Sok fájdalom éri a bűnöst, de aki bíz az Úrban, azt ő szeretettel veszi körül. Örüljetek az Úrnak, ujjongjatok, ti igazak! Vigadjatok mind, ti igaz szívűek!”

Zsolt. 32,8-11

Az 1517-es reformáció eseménye a történelem egyik legnagyobb kockázatvállalása volt. A mi elődeinknek, atyáinknak választaniuk kellett. Egyfelől ott volt a középkori egyház a maga emberi dicsőségével, hatalmával, pénzével, aranyával, ezüstjével. Mindaz, ami fontos lehetett a kor embere számára, azt az egyház keretein belül is megtalálhatta. Tudomány, művészet, társadalmi tekintély, politikai hatalom, s mindez szinte tökéletes folytonosságban. Újra és újra, ugyanabban a formában. Ezt találták az egyik oldalon.

A másik oldalon pedig ott volt egy könyv, Isten ígéje, a Szentírás, amely 66 könyvecséből áll. Nekik, dönteniük kellett, és ők Isten ígéje mellett döntöttek. A reformátorok úgy döntöttek, hogy az ember számára, a számukra nincs más lehetőség, mint újra a Szentírás mellé állni, s annak szavát, ígét komolyan venni.

Az Igét választották tehát. Nagyon fontos kérdés ez a számunkra, hogy mi bizonyos élethelyzetekben hogyan döntünk. Isten ígétjét választjuk, vagy pedig lehet a hatalmat, az előrejutást, a pénzt, vagy bármi más választani Isten ígétjével szemben. Ha az ige mellé állunk, akkor átéljük azt a csodát, hogy Isten Ígéje is mellénk áll. Isten Ígéje ad vezetést, tanácsot és bátorítást.

A Szentírásban keresztül Isten kijelenti magát. A prédikált Igén keresztül szintén, s ha valaki olvassa és hallgatja Isten Ígétjét, az vezetett emberré válhat.

Hogyan szólhat Isten az Ő Ígétjén keresztül? Hogyan lehet megérteni az Ő akaratát? A reformátorok olvasták Isten szavát, és Isten Szentlelke meggyőzte őket bizonyos kérdésekben arról, hogy hogyan jó, és hogyan Isten szerint való az ő döntésük.

Akik a Biblia ellen szólnak, azok rendszerint abban szokták összefoglalni a kifogásaikat, hogy a Bibliát is csak emberek írták, és ez igaz. Valóban emberek írták le Isten szavát. A Szentírás nem égből leejtett könyv, mint ahogy azt az iszlám tanítja a Koránnal kapcsolatban. A Szentírás írói saját korukban éltek, húsból, vérből való emberek voltak, akiknek volt akaratuk, érzelmi világuk, és a szívük tele volt gondolatokkal és szándékokkal. Ezért a mai napig is láthatók a Szentírásban ennek a nyomain. A stílusbeli különbségek az egyes írók között. A kornak megfelelő világképben éltek, alkottak, írtak, és ennek a nyoma rajta maradt a Szentírás szaván is. Tévedés lenne számon kérni a Szentírásban a mi korunknak megfelelő, különböző meghatározásokat. Maga Jézus is “korszerű” volt. Ott, abban a korban élt, amiben, s annak a kornak a megfelelő kifejezéseit használta. Nem lehet tehát a bibliai adatokat akár erőszakkal is, összhangba hozni a mai, modern tudománnyal és történelemmel. Már csak azért sem, mert a tudomány és a történelem változik, a Szentírás meg örök. Ide tehetnénk halomba a tudományos és történelmi könyveket, azok mellett a Szentírás örökké megáll. Az ég és a föld elmúlik — mondja Jézus —, de Isten Ígéje mindörökké megmarad. Aktualitását, időszerűségét sosem veszíti el. S aki tanácsért Istenhez fordul, az Isten Ígétjén keresztül Isten vezetését megértheti.

Végül is nem is igazán az a kérdés, hogy kik írták le. Egy hangszer is ott van önmagában az asztalon, attól függ, hogy mi lesz a hangszerrel, hogy ki veszi kézbe. A Szentírás mögött Isten Szentlelke áll.

Az első tehát, amit a vezetés kérdésével kapcsolatban megtanulhatunk, hogy nem maguktól írták a Szentírás a Szentírás. Isten Szentlelke ihlette és vezette őket, és leírta a Szentírás, aztán Isten a tőle elszakadt ember kezébe adta és adja, hogy megértse, hogy mi a visszavezető út. Hogyan lehet visszajutni az Istentől elszakadt embernek Istenhez.

A Szentírás elsősorban arról szól, hogy Isten nem haragszik többé az emberre. A tőle elszakadt ember Krisztusban, aki odaadta ön-magát a golgotai kereszten, értünk, helyettünk és miattunk, visszatálhat a mindenható Istenhez. Jézus megnyitotta a menny kapuját, az üdvösséget az ember számára, és aki csak akarja ezt, az Istentől ajándékba kapja.

Mivel a Szentírás mögött Isten Szentlelke áll, vagyis maga Isten, testvérek, ezért olyan kimeríthetetlen élet-erőforrás a Szentírás mindenki számára, aki azt olvassa, vagy a hirdetett Igét hallgatja. Ezért hat ma is ugyanolyan erővel Isten Ígéje, mint hatott 150-200, 300 vagy több ezer évvel ezelőtt. Az Ő Ígéje megmarad. Szól az emberhez, figyeljük meg, hogy Isten még azt is vállalta, hogy az emberi nyelv szűk keretei között jelenik meg Isten Ígéje. A nyelven keresztül, a nyelvvezeten keresztül szólal meg, de Isten számára még ez sem tette le-hetlenné azt, hogy megszólaljon. Vezethet tehát ma is bárkit Isten az Ő Ígéje által? Igen. Miért? Azért, mert a Szentírás mögött a ma is élő, személyes Isten áll. Isten azt mondja tehát, hogy az egész Írás, a teljes Szentírás Istentől ihletett, és hasznos a megjobbításra, a feddésre, az intésre és az igazságban való nevelésre. A kérdés az, hogy akarjuk-e és engedjük-e, hogy Isten tanítson, intsen, neveljen és vezessen minket, vagy pedig nem?

A Szentírásban az önmagát kijelentő, és a bennünket megszólító Istennel találkozhatunk. Ez egy csodálatos dolog, hogy a mindenható Isten bennünket, aki por és hamu vagyunk, megszólít, bátorít, int és vezet az Ő nevéért. Olyan közösségbe von bele minket, ami folyamatos párbeszéd az Istennel. Ő megszólít, ezért én meg tudom Őt szólítani. Ő kérdez, vagy én kérdezem Őt, és a kérdéseimre válaszol. Kijelentést ad, vezetést, segít a döntésben, sőt megtanít jó döntéseket hozni. Tehát egy egészen személyes, bensőséges kapcsolat Isten és ember között az imádság által a bibliatanulmányozás. Az élő Isten szólal meg.

Van olyan, hogy Istentől vezetett élet? A Szentírás bizonyágtétele szerint van. De nézzük meg most először azt, hogy próbálnak vezetéshez jutni azok, akik nem hisznek Istenben? Mi mozgatja leginkább az embereket ebben a kérdésben?

A nagy többséget az mozgatja, hogy hogyan tesznek vagy gondolkodnak mások? Hogyan gondolkodik a család egy tagja, de nagyon fontos az, hogy szinte babonás félelem van a legtöbb emberben amiatt, hogy vajon hogyan gondolkodnak róla egy társaságban? Abban a közösségben, ahol dolgozik, vagy éppen az iskolában, az osztályban? Mi a többiek véleménye, ők hogyan csinálják? Semmiképpen nem szeretne kimaradni abból, ahogyan ők, ahogyan mások csinálják, mert akkor kinevetik, lenézik, kizárják, kiközösítik abból a társaságból.

A Szentírásban azt láthatjuk, hogy mind az Ő-, mind az Újszövetségben, mind a nagy, mind a kicsiny kérdésekben Isten vezette az Ő népét, és ők megértették, hogy mit akar Isten.

Voltak azonban a vezetésben különbségek. Nézzük először például az ősatyákat! Noé, Ábrahám vagy Mózes. Személyesen beszélt velük az Isten. Nem tudjuk, milyen módon, nem tudjuk, hogy az a hang, amit hallottak, hang volt-e egyáltalán,

vagy belülről, szívükön keresztül szólt az Isten. Mindenesetre őket személyesen vezette. Aztán voltak olyanok, akiket próféták által vezetett Isten. Ámós próféta, aki barompásztor volt, elment, elmondta Isten próféciáját, aztán visszament az állataihoz. Egy időre elhívta Isten, rajta keresztül megszólalt, s aztán végezte azt a dolgot, amit egyébként is végeznie kellett.

Az Újszövetségben Pétert vagy Pált vagy a többieket Isten Szentlelkének ereje, belső indítás által, s az Ószövetség leírt Igéi, könyvei által vezeti Isten. Nagy kiváltsága az a hívő embernek, hogy megértheti Isten akarátát.

A Zsolt 119-ben ezt olvassuk: "Oktass, hogy megtanuljam parancsolataidat." Arra teremtett minket Isten tehát, hogy belsőleg, a szívünkben a Szentírás, a hirdetett Igén keresztül megértsük, hogy mi az Isten jó, kedves és tökéletes akarata.

A vezetés a mi legmagasabb fejlődésünkre, kiteljesedésünkre irányul, s egyben szabadságra való nevelés is, hogy megtanuljunk Isten szerint való módon jó döntéseket hozni. Ez a Krisztusba vetett bizalom légkörében kiteljesedik. A Krisztusban hívő ember megérti, mi az Isten akarata az ő javára. Így lesz öröm és vigaszt, amit itt ígér a zsoltárfő, ujjongás a szívben. Így lesz az, hogy bölcsés tesz az Isten, s megtaníthat az útra, amelyen járni kell, és felismerjük, hogy mi az Isten akarata, mert az Ő Igéje lépéseink világossága lesz. Sokszor tényleg csak egy lépést ad meg, de a lépések sorozatából áll az út is. Futunk vagy lépünk, de haladunk az úton, előre vagy visszafelé. Lépésünknek, ösvényünknek világossága lesz Isten Igéje. Ámen.

Gosztonyi Péter tömör összefoglalója 1956-ról,

a Bécsi Napló egy 1998-as számában

A ledöntött Sztálin-szobor feje

Miért tört ki 1956-ban forradalmunk?

Októberi forradalmunk nem volt "éhséglázadás". A tízmillió magyarországi fizikai léte a kommunista rezsim által biztosított volt. A munkanélküliség sem vitte a tömeget az utcára. A forradalom okát: az országot uraló, idegen szuronyok segítségével hatalomra került, ostoba, primitív

és a néptől a elszakadt Moszkva hű kommunista funkcionárius had tehetetlensége és vezetési képességének minimalitása okozta.

Az alapvető emberi jogok, a nemzeti büszkeség mélyesleges megsértése, az 1955-ös esztendő közép- és kelet-európai politikai változásai (Moszkva-Belgrád kibékülése, az Osztrák Államszerződés, a varsói paktum létrehozása, a Bundeswehr megalakítása, a poznani és varsói 1956-os munkás mozgolódások) erősen kihatottak az 1956 őszen Magyarországon kialakult és egyre mélyülő belpolitikai feszültségre. Amit a kommunista párt nem kívánt vagy nem is tudott felmérni.

A forradalom először békés jellegű diáktüntetéssel indult. Spontán volt. Csatlakozott hozzá Budapest lakossága, a fővárosi nagyüzemek munkásai. Kommunisták és nem kommunisták. Amikor a tüntetők száma meghaladta a 300.000 főt, a pártvezetőség karhatalmi erőket vonultatott fel ellenük.

A felvonulás jelszavai:

- Lengyelország példát mutat, kövessük a magyar utat!

- Munkás-paraszt gyerekek, együtt megyünk veletek!

- Új vezetést akarunk,

Nagy Imrében bizalmunk!

- Nem állunk meg félúton, sztálinizmus pusztuljon!

- Szovjet sereg menjen haza,

Sztálin-szobrot vigye haza!

- Függetlenség, szabadság!

- Rákosit a Dunába, Nagy Imrét a kormányba!

- Rusz kik haza!

- Vesszen az önkény, éljen a törvény!

Ugyanakkor a szovjet hadügyi és belbiztonsági szervek is megmozdultak. Ma már ismeretes, hogy Moszkvából 1956 nyara óta a KGB élénk figyelemmel kísérte a magyar belpolitikát. Ottani vezetők jobb értesülésekkel rendelkeztek, mint a Magyarországon, a népi demokratikus rezsimért felelős helytartóik.

A legújabb 1956-os kutatások eredménye sejteti, hogy a szovjet "szervek" 1956. október 23-án számos helyen ügyesen és nagy rutinnal maguk is "beépültek" az elégedetlenkedők táborába, sőt, azokat - mi célból, nem tudjuk - a pártvezetőség akkori összetétele elleni fellépésre manipulálták.

A békésnek induló tüntetések a Magyar Rádió székházánál 19.30 óra körül fegyveres harcba torkolltak. Ma már tudjuk, hogy az első lövéseket a székházat biztosító "kék" ÁVH karhatalma adta le, Mester János ÁVH-százados parancsára. A sortűznek azonnal halálos áldozatai lettek. Jóllehet, a központi pártvezetőség csupán október 23-án éjfélkor adott karhatalmi erői részére tűzparancsot - Mester AVH - százados az "érdem", hogy személy szerint kiobbantotta esztelen utasításával a forradalmat.

A szovjet hadsereg a magyar október első szakaszában

A Magyarországon 1956 szeptembere óta a szovjet Különleges Hadtest keretében állomásozó négy szovjet hadosztály volt, időben felkészült "esetleges magyarországi karhatalmi bevetésre" (Malasenko altábornagy közlése, Moszkva 1993). Székesfehérvári és ceglédi ezredeit már október 23-án délelőtt riadókézsültségbe helyezte. Szokolovszkij marsall, szovjet vezérkari főnök parancsára, moszkvai idő szerint 21:00 órakor a Hadtest erre kijelölt csapatai megkezdtek Budapestre való felvonulásukat.

A szovjet fegyveres erőket nem érte a magyar forradalom felkészületlenül. Szó sem lehet meglepetésről. Zsukov marsall már 1956 szeptemberében két tábori hadsereget vonultatott fel a szovjet Kárpáti Katonai Körzetbe. Ezeket úgy helyezte el, hogy szükség esetén mind Lengyel-, mind Magyarországon rövid időn belül bevetésre kerülhetnek. Ahogy ezt 1956. október 31-i felvonulásuk be is bizonyította. Ezen kívül Erdélyből és a "Kárpáton túli területekről" (Kárpátalja) október 23. és 25. között több szovjet hadosztályt csoportosítottak át Magyarországra.

A szovjet fegyveres erők összlétszáma - a KGB-csapatokat nem számítva - 16 hadosztályt, mintegy 180-200.000 főt tett ki. Páncélosaik, rohamlővegeik száma 1.200 volt. Két repülőhadosztály is tartozott állományukba. Ezeket azonban tartalékban hagyták.

A szovjet hadsereg 1956-os őszi katonai stratégiája három lépcsőben zajlott le. Október 23-án és 24-én csak "erődemonstrációkban" fitogtatták magukat. Úgy gondolták, mint Kelet-Berlinben 1953 júniusában, Budapesten való felalávonulásuk "megrémiti" a lázadó magyarokat és így szétszóródnak.

Eme politikai elgondolásuk is egy hamis és hazug eszmévelig tézisein nyugodott.

Tudjuk, nem így történt.
A szovjetek második stratégiája a támadó hadművelet volt. Ezt október 25. és 28. között érvényesítették.
De itt - így Malasenko altábornagy, a Különleges Hadtest 1956-os megbízott vezérkari főnöke,

A szétlőtt Kilián-laktanya, a forradalom katonai központja

1994-ben Moszkvában - "a kormányuk által meg volt kötve kezünk, önállóan nem operálhattunk". Ezenfelül a szovjet taktika is csapnivalóan rossz volt: páncélos erőkkel kívánták "móresre" tanítani az ellenük klasszikus partizánharcot folytató felkelőket.

A "harmadik lépcső": 1956. november 4. és november 5. Malasenko: "Ekkor már Konyev marsall adta nekünk az utasításokat. A magyar kormányra (azaz a Kádár-klika) nem kellett tekintettel lennünk!" Ez időben lötték szét a szovjet divíziók Budapestet.

Jóllehet, a szovjetek katonai intervenciója Magyarországon 1956-ban győzedelmes volt - erkölcsileg a hadsereg vereséget szenvedett. Aránylagos veszteségeik is tetemesek voltak: 2260 halott, sebesült és eltűnt vörös katona, ebből 720 halott. S mindez kb. 20 napi bevetés alatt.

Forradalom, felkelés vagy szabadságharc volt-e "1956"?

Mindhárom. Az októberi "események" több szakaszban játszódtak le. A párt uralma ellen a kommunista értelmiségiek egy felvilágosult gondolkodású csoportja kezdte a rebelliót. Ők ütöttek először rést a Rákosi-Gerő féle diktatúrán. Követték őket - szinte teljes létszámmal - az egyetemek, főiskolák és különböző tanintézetek (katonai akadémiák) hallgatói. Ezeknek száma országos viszonylatban 30-40.000 fő volt. Ők hívták tüntetésre a népet október 23-án.

S amikor az ÁVH a Magyar Rádió székháza előtt meggondolatlanul (vagy provokatív szándékkal?) tüzet nyitott a tüntetőkre, a demonstrációból fegyveres felkelés lett. Ehhez csatlakozott - szintén majd teljes létszámmal - a munkásság s vált az események élharcosává.

A parasztság tulajdonképpen csak október 25-e körül mozdult meg. A tsz-ekből, az egyéni gazdáktól társzekér társzekér után hozta az élelmiszert a nagyvárosok lakosságának, miközben a Magyar Népköztársaság összes városában, falvaiban és településein 48 óra alatt némi erőszakkal, vagy anélkül, mint kártyavár omlott össze a vörös uralom (hasnólóan Kúnék hírhedt Tanácsköztársaságához 1919 július végén).

A magyar fegyveres erők eme népi mozgalomban eléggé a periféria szélére kerültek. A "párt ökle", az ÁVH pedig gyáván megfutamodott. Parancsnokai egy része vagy a szomszédos "szocialista országokba" szökött, vagy a sógor fászkamráiban keresett menedéket.

A felkelés akkor vált szabadságharcá, amikor az addig "megverhetetlenek" hitt szovjet hadsereg tört hazánkra és a felkelők felvették ellenük a harcot.

Mi okozta a forradalom bukását?

A nagyhatalmak ármánya, árulása és - a Szovjetunió kivételével - teljes érdektelensége.

Ma már ismeretes, hogy a szovjet vezetés a forradalom első napjaiban megzavarodott volt. Várt egy magyarországi lázadást, amit örömmel vert volna szét, de nem számított arra, hogy az ostoba, gyarló, "senkiből" verbuválódott "magyar" pártvezetők ilyen szervezett és hatalmas népi ellenzékkel kerülnek szembe. Hruscov kiegyezett volna Magyarország esetében egy második Nagy Imre-kormányral, de az egypártrendszeri diktatúrát nem volt hajlandó feladni.

A pártvezetők tábora megoszlott. A katonák a beavatkozás mellett voltak. Gheorghiu Dej, a román KP-vezér, még csapatokkal is támogatni akarta az új szovjet katonai intervenciót. Hruscov kezdetben ingadozott. Saját Sztálin-ellenes politikáját látta azonban Magyarország esetében veszélyeztetettnek. A Kremlbeli döntés - hogy jön egy második katonai intervenció - október 30-ról 31-re virradó hajnalon született. Hruscov döntött. A többiek csak bólogattak. Kivétel Mikojan volt.

Segítette Hruscovot a döntésben a washingtoni kormány gyáva politikája is. Eisenhower mindaddig csak üres szölamokban állt ki a kelet-európai népek önrendelkezési- és szabadságjoga mellett. Most titkos és nem titkos csatornákon megüzente a Kremlnek: az USA érdektelen Kelet-Európában. Ebben az övezetben Jalta (1945) óta továbbra is Moszkva az úr. Cselekedjen belátása szerint. Még a Washington és Moszkva közötti kulturális kapcsolatokat sem függesztették fel az amerikaiak - hogy legalább látszólagosan tiltakozzanak a második szovjet intervenció ellen. Anglia és Franciaország 1956 októberében a közel-keleti

háborúval voltak elfoglalva. Németország hadserege felépülőben volt. Mit csinálhatott egymaga? Ausztria lapított. Féltette 1955-ben visszakapott függetlenségét. Jugoszlávia - Tito - Hruscsov mögé állt. Megijedt a magyar irredentizmus feltámadásától. Elárulta személy szerint is Nagy Imrét. Így Hruscsovnak tálcán szervírozták Magyarországot. Sajna: forradalmunk már akkor kudarcra volt ítélve, amikor kirobbant!

Veszteségeink

A forradalom alatt a Magyar Népköztársaság területén 48 óra leforgása alatt minden városban és községben megszűnt a kommunista hatalom. Ilyen még nem volt a történelemben - s ez is jellemzi, mennyire népidéken volt a hatalmon lévő kommunista párt. Tagsága – 800.000 fő - szétszaladt. 1956 decemberében az új pártszervezők még 80.000 főt sem tudtak magukénak. Ennek a fele is karrieristákból állott.

A forradalmi harcokban elesettek és megsebesültek száma 20.000 főn felül volt. Kádárék, úgymond, Karhatalmi Tiszti Osztagai 1956 december végén nem több ember felett, mint 12.000 fő fölött rendelkeztek.

A honvédség, rendőrség szétszaladt. A KP "magvából", pl. a hírhedt ÁVH-s tisztek Jambrich testvéreiből és a többiekből halálbrigádok kezdtek el működesüket. Titokban, orvul gyilkolták le a pártnak nem tetsző vagy a behódolást visszaautasító

A Nagy Imre-per vádlottjai

munkástanácsok tagjait. ÁVH-s gyilkosokon kívül számos olyan briganti szolgált itt, akik később újságíróként és a kultúra többi "humanista" vonalán jutottak jól fizetett állásokba. Pl. a Népszabadság nem egy kommunista szerkesztője e bandába tartozott. Kádár-Cermanek, a szovjetek bábja 1956 és 1961 között nem kevesebb mint 300 főt (köztük számos fiatal és munkást) küldött a bitóra.

20.000 fő börtönbe került, ahonnan csak 1963-ban, amnesztiával szabadultak. De a rezsím kimúlásáig megmaradt priuszuk. Kádár 1958-ban, amikor Hruscsov felajánlotta nekik a szovjet csapatok Magyarországról való kivonását, ennek ellent mondott. "Maradjon önöknél csak Rákosi - nálunk pedig állomásozzanak tovább szovjet csapatok!" - mondta. Ezzel kinyilvánította hazaárulását. Nemcsak a forradalom elárulása, a bitóra hurcoltatott százak, de a honárulás is Kádár-Cermanek KP-funkcionárius lelkét terheli.

A szovjet csapatok csak az Antall-kormány alatt, 1991-ben hagyták el hazánkat. Addigra dugába dőlt a párturalom. Thürmer "elvtárs" nosztalgizáló kommunista

veterán-csapata alig pár tízezer elvtársból áll. Az USA úgy tesz, mintha semmi köze nem lett volna a magyar forradalomhoz. Európa elfelejtette 56-os kiállításunkat. Most az 1968-as Prágai Tavaszt dicséri...

1956/57 telén 210.000 magyar hagyta el hazáját és keresett egyetlen batyúval új hazát a nagyvilágban. Letelepettek, egzisztenciát teremtettek. Kivívták befogadó országuk elismerését. Ők voltak a forradalom bukásában is megacélozódott győzői.

Az 1956-os forradalmunk történelmi értékelése

"Nincs még olyan nap a történelem kezdete óta amely világosabban mutatta volna, hogy az ember szabadságvágya örök és elpusztíthatatlan, bármekkora is a siker ellen ható túlerő..."

John F. Kennedy: Magyarországról 1956-ban.

A forradalmat megelőző mozgalmak céljai elsősorban értelmiségi fórumokon (Petőfi Kör és ennek vidéki változatai, Írószövetség, Irodalmi Újság) fogalmazódtak meg. A legfontosabb dokumentum, amely a forradalom programjává lett, az Építőipari Műszaki Egyetem diákjainak 16 pontja volt. Ez egyetlen nap alatt eljutott az ország minden egyetemére és legtöbb főiskolájára. Az egyetemi és főiskolai ifjúság a magáénak ismerte el a követeléslistát, a forradalom folyamán mindenhová eljuttatta, és elfogadtatta minden forradalmi fórumon. Ez a 16 pont lett Nagy Imre forradalmi kormányainak programja is, sőt némely pontja még a Kádár-kormány programjában is helyet kapott. Jelentősége az 1848-as 12 pontéhoz hasonló.

A XX. század csillagórája és a magyar történelem ezen évszázad legkiválóbb eseménye dokumentálása élni akarásunknak. Ezek a mi generációnk igazi gyökerei. Nem a Horthy-korszak, nem az együgyű és ostoba gróf Károlyi kezdettől elvetélt kísérlete, nem az agg Ferenc József Monarchiája és kevésbé az 1945/47-es demokratikus kísérlet, amely jónak indult, de megfeneklett a nagyhatalmak árulásán. 56-ból nem EGY van! Amennyi ember, annyi 56 létezik. De mindenki EGY abban: a függetlenséget, a demokráciát és az állami önállóságot akartuk. És a kommunizmusból és annak minden válfajából mindenkinek elege volt!

Gosztonyi Péter (Bécsi Napló)

'56 sírját ássák

2006. május 26-án Balatonöszödön tartott szocialista frakcióülésen, Gyurcsány Ferenc Magyarország miniszterelnöke, minősíthetetlen trágárságokkal tűzdelt beszédében elismerte, hogy a most hatalmon levő baloldali kormány az elmúlt 4 évet végig hazudta.

A frakcióülésen felvett hangfelvétel, máig ismeretlen módon, a médiák tulajdonába került, és közzétételével kirobbant Magyarországon az elmúlt 50 év legsúlyosabb politikai válsága.

Spontán kormány és miniszterelnök ellenes tüntetések robbantak ki szerte az országban. A legsúlyosabb helyzet Budapesten volt, ahol a békés tüntetés elfajult és utcai harcokba torkollott, minek keretében a tüntetők egy csoportja megostromolta és felgyújtotta a Magyar Televízió székházat is.

Az alábbi cikk a szeptember. 18-19 éjjelére virradó eseményeket és ezek következményeit taglalja.

(A szerkesztő megjegyzése)

Az ostrom „rejtélyei”

Az MTV székházának ostroma még jobban felkavarta a kedélyeket Magyarországon, mint a kormányzó pártok hazudozásai, a valótlan állításokra épülő programmal, tehát a lakosság megtévesztésével megnyert választás, és az a politika, amely az országot már vezetői bevallásában is katasztrófális helyzetbe vitte.

A tisztábban látás érdekében vegyük számba mi történt valójában szeptember 18-án este és a 19-ére virradó éjszaka a budapesti Szabadság téren.

A Magyar Televízió ostroma

bejáratnál feltartóztatták őket, és ott kellett megvárniuk a választ, amely visszautasító volt. Emiatt több ezer ember jött át a térről, hogy kiköveteljék, vagy ha kell, kieroszakolják a nyilatkozat felolvasását. Az odaérkező rendőrcsapat megpróbálta könnygázzal és vízágyúval visszaszorítani a őket, de a tömeg nem tárgított. Az In-Kal cégnek a tüntetők között tartózkodó emberei már fél tizenegy tájban jelezték, hogy a székház ostroma várható, és a védelem erősítésére lenne szükség. Nemsokára további rendőrök érkeztek, számuk azonban rendkívül kicsi volt, és mind ez a tény, mind pedig felszerelésük silánysága kiszolgáltatta őket annak a néhány tucatnyi embernek, akik a támadást vezették. Végül behúzódtak az épületbe. A tüntetők kívülről felgyújtották az ajtót, és a védekezők a saját könnygázuktól, valamint a beáramló füsttől és széngáztól fuldokoltak. Egy bulvárlap birtokába került hangfelvételtől kiderül, hogy amikor a bennszorult rendőrök vezetője azt a parancsot kapta, hogy tartsanak ki, így reagált: „Jöjjön be az, aki ezt az utasítást kiadta, s dögöljön meg itt a szénmonoxidban! Megtagadom a parancsot, ha a hadbírótság elé állít, akkor is. Rohadjon meg, aki ezt mondta. Kiviszem az összes emberemet innen. Benzinnel ránk gyújtottak mindent.”

Ennek ellenére embereivel együtt a helyén maradt, és még másfél órán át állták a rohamot, míg végül fél kettő tájban a feltört ajtókon keresztül a tömegből többen behatoltak az épületbe. Ezzel a rendőrök elleni erőszakos cselekmények véget is

érték. Ekkorra az MTV egész személyzete igazgatótól már régen meglépett a hátsó kijáraton, ezért a petíciót csak egy kereskedelmi tévében tudták beolvasni.

Alig néhány ember lézengett az épületben, akiket reggel négy óra tájban – mint egy szemtanú mondta – „hihetetlen számú újonnan érkezett rendőr” terelt ki. Vajon hol voltak ezek akkor, amikor ostrom alatt álló társaiknak a segítségükre lett volna szükségük?

A tévé védelmére kirendelt rendőrökről tudni kell, hogy húsz-huszonegy éves, tapasztalattal és ilyen helyzetre való kiképzéssel nem rendelkező fiatalok voltak, és közöttük sok volt a nő.

A Tettrekész Magyar Rendőrség Szakszervezete (TMRSZ) szerint meg kell nevezni a felelősöket, akik több, mint száz rendőrt közvetlen életveszélynek tettek ki a Magyar Televízió előtt történt incidenskor. Sokan tették fel a kérdést: Hogyan történhetett meg, hogy a székház előtt segítséget, sőt, egy idő után már az életük megmentését kérő rendőrök órákon át hiába vártak az erősítésre? Miért hagyták magukra őket, noha a felelős parancsnokoknak lehetőségük lett volna a megfelelő intézkedések meghozatalára? Ne feledjük, hogy a mintegy a 125 sebesültből 101 rendőr volt, és közülük néhányat súlyos sérülésekkel vittek a kórházba.

Navracsics Tibor, a Fidesz frakcióvezetője, 18-án este a tévé vendége volt két más pártbeli politikustársával együtt. Az ostrom megindulása miatt benn rekedtek az épületben, végül a hátsó bejáraton át jutottak ki a szabadba. A következő napon Navracsics egy tévéinterjúban elmondta, hogy egy rendőrökkel zsúfolt utcára jutottak, ahol tüntetőnek nyoma sem volt. A főbejáratnál közben zajlott a csata. Vajon az itteni rendőrök miért nem siettek szorongatott helyzetben levő társaik segítségére? Talán ők voltak azok, akik hajnali négykor bevonultak az épületbe. Vajon miért és kinek a parancsára kellett addig várakozniuk?

Teljesen nyilvánvaló, hogy azok az elsődleges felelősök, akik, miközben „úgy tettek, mintha kormányoztak volna” (Gyurcsány szavai), csak hazudoztak, és ezáltal gazdasági, társadalmi és erkölcsi válságba sodorták az országot. Akik választóik jól kitervelt megtévesztésével jutottak ismét az ország kormányrúdjához. Miután a Gyurcsány-beszéd kiszivárgott, a Magyar Szocialista Párt elnöksége és a Szabad Demokraták Szövetsége is egy emberként éppen azon a napon állt ki súlyosan kompromittált miniszterelnöke mellett, amikor ez az ostrom történt. Ha ők az ország tisztességes és felelős vezetői lettek volna, és legalább lemondatták volna a funkciójára alkalmatlan és méltatlan kormányfőt, nem kezdtek volna tüntetni ellenük.

A Szabadság téren történekeért közvetlenül az a felelős, aki megtagadta a tüntetők nyilatkozatának a felolvasását. A közpénzen működő állami televízióknak ez csak egy diktatúrában nem természetes kötelessége. A nyilatkozatnak egyetlen olyan pontja nincs, amely valamely törvénytelenségre szólítana.

A felolvasni kívánt nyilatkozat (javított helyesírással):

„A MAGYAR NEMZET KÖVETEL!

- Hogy a Gyurcsány-kormány azonnal mondjon le!

- Hogy a köztársasági elnök azonnal írjon ki új parlamenti választásokat, miután a jelenlegi feloszlatta.

- Követeljük, hogy igazi gazdasági szakemberek állapítsák meg, mekkora az ország eladósodásának mértéke! Nem a kozmetikázott hiányt, hanem az igazságot akarjuk tudni.

- *Hogy álljon össze egy független szakemberekből álló bizottság, amely kidolgoz egy rövid és középtávú gazdasági tervet.*

- *Követeljük, hogy az uniós képviselőket hívják vissza azonnal, és igazi, az ország érdekeit képviselő delegáltak váltsák le őket.*

- *Gyurcsány és kormánya teljes anyagi és erkölcsi felelősségre vonása megtörténjen, és amíg nem születik ítélet, addig záróják vagyonukat, ők pedig ne hagyassák el az országot!*

- *Hogy Magyarország végre a magyaroké legyen, ne a tőkeerős érdekcsoportok szabad prédája!”*

Másnap délután az M2 televízióban a Gyurcsány Ferencsel készített interjú során Baló György az egészet felolvasta, és tettét senki nem kifogásolta, még beszédpartnere sem. Persze tudjuk, hogy ez ugyanakkor a kormány mellett kedvező hangulatot kelteni hivatott propagandafogás is volt. Kétségtelen tény: ha a szöveg beolvasását nem utasítja vissza az MTV, akkor nem lett volna ostrom. Kérdés, hogy Rudi Zoltán igazgató a saját hatáskörében intézkedett, vagy pedig felsőbb utasításra távolították el biztonsági embereivel Takács András és Torockai Lászlót papírlapjukkal együtt az épületből?

Szeptember 19-én Gyurcsánnyal két tévéinterjú is készült. Ezekben elmondta, hogy előző napon este fél tíztől reggelig folyamatosan nyomon követte az eseményeket, és szoros kapcsolatban volt az éppen külföldön levő országos rendőrfőkapitány helyettesével. Kitért az elől a kérdés elől, hogy a rendőrök vajon miért nem bírtak az MTV ostromlóival, mondván, ez rendőrszakmai kérdés, amelyben ő nem illetékes. Mintha ő csak meghallgatta volna a beszámolókat, és eszébe sem jutott volna valamiféle utasítást adni. A természetét ismerve igen nehéz ezt elképzelni róla. Az éjszaka folyamán Petrétei József igazságügyi és rendészeti miniszterrel is kapcsolatban állt. A miniszter még akkor éjjel, a tévé székházának elfoglalása előtt felajánlotta neki lemondását, de a kormányfő nem fogadta el.

Ugyancsak 19-én együttes zárt ülést tartott az Országgyűlés Nemzetbiztonsági Bizottsága, valamint a Honvédelmi és Rendészeti Bizottság. Itt elhangzott Petréteinek, valamint Szilvássy György kancelláriaminiszternek a beszámolója a Magyar Televíziónál történt eseményekről. Az ülés egész anyagát „minősített anyagnak” nyilvánították, és harminc esztendőre (!) titkosították. Vagyis a nagyközönség addig nem tudhat meg semmit abból, hogy *valójában* mi történt akkor éjszaka. Még csak arra sem kaphat tehát magyarázatot, hogy miért hagyták magukra az odavezényelt rendőröket. Hiszen az a Gyurcsány Ferenc adta magyarázat, hogy „komoly nehézségekbe ütközik a megfelelő rendőrségi erő helyszínre vezénylése” igencsak nevetséges. Van azonban néhány támpont, amely segíthet akár a titkosítás okának a megnevezésében is.

Megjegyzendő: nem ez az első eset, hogy a most uralkodó pártok alakította kormány titkosítja a saját tevékenységére vonatkozó információkat.

Egy svédországi szemtanú szerint a televízió ostromában élenjárt egy mintegy 30 fős – ahogy ő nevezte – „provokációs csoport”, amelynek tagjaival többé sehol nem lehetett találkozni a tüntetéseken.

Az Országos Rendőr-főkapitányság honlapjára szeptember 25-én feltették 38 körözött személy fotóját, akiket a tüntetések első három napján készült felvételekből válogattak ki, és megtalálásukhoz kérték a lakosság segítségét. E képeken, melyek mindmáig (lásd a cikk után a keltezés) megtekinthetők, a főalak mögött gyakran mások is láthatók. Két esetben azonban egy-egy háttérfigura arcát bekockázták,

hogy ne legyenek felismerhetők. Vajon kik lehetnek ezek? Egy bizonyos: a rendőrség ismeretlenségben igyekszik őket tartani, vagyis az államhatalomnak *van valami köze hozzájuk*.

Mivel Simicskó István, a Kereszténydemokrata Néppárt (KDNP) frakcióvezetője, a polgári nemzetbiztonsági szolgálatokat irányító miniszter politikai államtitkára, ugyanakkor a Nemzetbiztonsági Bizottság elnöke is, minden bizonnyal nem véletlen, hogy a tüntetések kezdetétől számított negyedik, ezúttal békés budapesti éjszaka után a KDNP szeptember 22-én kiadott nyilatkozata így fogalmaz: „Tegnap békében és nyugalomban telt az éjszaka a fővárosban, a KDNP üdvözlöi, hogy *Gyurcsány Ferenc visszahívta az utcáról a provokátorokat*.” Kétségtelen, hogy Simicskó nem sértett meg államtitkot, mert nem mondta el, mi van a titkosított anyagban. A KDNP nyilatkozatába azonban mégis bekerülhetett egyike azon tényeknek, amelyeket a hatalom mai birtokosai harminc évre el akarnak zárni a nyilvánosság elől: az MTV épületénél történt erőszakos cselekmények kiobbantására a kormány provokátorokat küldött, hogy majd az ottani eseményekre való hivatkozással a hatalmát erősítse meg.

Rendőrterror

Mind az MTV épületénél történtek, mind pedig az elkövetkező napok eseményei beleillenek abba a képbe, amely az eddigiek során kirajzolódik.

Szerdára (20-ára) virradó éjjel újabb csaták folytak, ezúttal leginkább az MSZP Köztársaság téri székházánál, a Rákóczi Körúton és az Oktogonnál. Ekkor már gyakorlott rohamrendőrséget vetettek be, amely szabályszerűen lerohanta a tüntetőket.

Tüntetés a Kossuth téren

Itt még akadtak kő- vagy palackhajigálók is, de a legnagyobb számban a békés tüntetőket és a véletlenül arra járókat tartóztatták le. Az itt fellépő rendőrség szinte vadállati kegyetlenségről tett tanúbizonyságot. Válogatás nélkül tucatnyian ugrottak egy-egy fiatalra, a lányokra is, a legrágárabb megalázó kifejezésekkel illették valamennyit, megbilincseltek,

összerugdosták, megverték, majd a fogdába szállították őket. A lefogottakra ott is verés, sőt, nem egyszer kínzás várt, függetlenül attól, hogy valóban elkövettek-e valamit. ¹Hiszen ezt jogszerűen csak egy független bíróság állapíthatta volna meg. Az emberekkel való ilyen bánásmódról példát Magyarországon utoljára csak a kommunista diktatúra legvadabb periódusaiban találunk.

A következő éjjel a Nagykörúton állomásoztak a rendőri erők, arra hivatkozva, hogy ott várható valami nagy rendezvény. A Hírtévé tudósítói az útvonal több

pontján is jelen voltak, és bár a nézők mind várták, mikor következnek be a „nagy akció”, kiderült, hogy valójában csak egy rendőrségi gyakorlatra került sor a Margit híd és az Oktogon között. A tudósítók itt-ott csuklyás csoportokat láttak – vagy véltek látni? –, de azok hamarosan felszívódtak. Ezen a napon a rendőrség, randalírozók híján, lényegében lakosság-begyűjtési akciót tartott az előző napon is tapasztalt szadista módszerekkel. Aki kimerészkedett itt a lakásából, vagy éppen ezt az utat választotta a hazatérésre, nemsokára véresen és bilincsben szállították be a szervekhez.

A HírTV legnagyobb bűne talán nem is az volt, hogy az MTV ostromát nem a hatalomban levők ízlésének megfelelően kommentálta, hanem az, hogy ezt a harmadik éjszakát igazi mivoltában mutatta be. Itt vált teljesen világossá, hogy a Magyar Szocialista Párt és a Szabad Demokraták Szövetsége politikusi gárdájának mi a valódi célja. Nem kizárt, hogy éppen ebben keresendő a tévécsatorna betiltására irányuló törekvésük igazi indoka.

Az MTV megrohanásának kiprovokálása eltervelt cselekedet volt, az ottani rosszul felszerelt, ifjú és tapasztalatlan rendőrök pedig, akiket hagytak a halálfélelmet is átélni, áldozati bárányul szánták a lakosság megfélemlítésére, lehetőleg minden tüntetéstől való elriasztására szolgáló, ezt követő rendőrterror indoklásához. A nagyszámú egyenruhás ember – néhány esetben súlyos – itt történt megsebesülése az elkövetkezőkben még vadabbá tette az amúgy sem emberbaráti akciókra kiképzett rohamrendőrök, ugyanakkor talán végképp érvényét vette a tüntetők „Magyar rendőr velünk van!” jelszavának. Nagyon lehet, hogy az egész terv Gyurcsány sátáni agyában született, és ő lehetett az, aki késleltette az ostromlottak már nem is fel-, hanem megmentésére irányuló akciót.

A félelem iskolái

Félelmet minden hatalom a leghatékonyabban megalázással tud kelteni, olyan megalázással, amely ellen nincs mód védekezni, tehát amellyel szemben az ember tehetetlen. A lélekre a fizikai fájdalomnak önmagában véve nincs sok hatása, ha nem társul a kiszolgáltatottság megélésével. Ezt nagyon jól tudták azok, akik elrendelték a szeptember. 19-21-i budapesti rendőrterror. Már a híre is elrettentő lehet annak, hogy egy gyanútlan fiatal az utcán a hatóság emberei semmiért is leteperhetnek, összerugdoshatnak, és lakat alá tehetnek.

A megfélemlítés valójában nem a randalírozókat célozta meg. A rendőrség és a nemzetbiztonság egy jelentést készített a köztársasági elnöknek az utcai zavargásokról. E szerint a békés tüntetéseket egy jól szervezett kör „balhéra” használja ki, akik között ismert „hivatásos” bűnözők, szélsőjobboldali figurák és futballhuligánok egyaránt vannak.

Amennyiben az MTV ostrománál tényleg jelen voltak hivatásos bűnözők is, akkor azokat valaki biztosan megfizette. Talán igazat mondott egy ismerősömnek az egyik ottani „harcos”, hogy ő harmincezer forintot kap azért az éjszakáért. Ezeknek nincs miért félniük, a „futballhuligánok” pedig nem ijedős természetűek. A „szélsőjobboldali” viszont ma üres fogalom, mert egyike azon kifejezéseknek, amelyeket politikai célból arra húznak rá, akire csak akarják.

A rendőri akciókkal azokat kívánták megfélemlíteni, akik békés tüntetéseken vesznek részt. Ezt bizonyítják a támadások, amelyek azokat érték, akik a Kossuth téri törvényes és nyugodt tüntetésről hazafelé tartottak. A velük szembeni atrocitások durvaságát csak fokozta, ha véletlenül egy zászló – lett légyen az kibontott vagy összezsavart – volt a kezükben. A mai szocialista-liberális hatalom

elhatározta, hogy az országszerte tartó tüntetésektől elveszi az emberek kedvét. Ezt a célt szolgálja a résztvevők fotókon és videószalagokon való rendőrségi nyilvántartásba vétele is. Mindez egy olyan országban történik, ahol a jelenlegi kormánypárti politikusok miniszterelnökükkel együtt előszeretettel prédikálnak a szabad magyar köztársaságról és a magyarországi demokráciáról.

Márpedig ma Magyarországon diktatúra van. Ez a diktatúrának egy modern formája: parlamenti diktatúra. Ha játszani akarnánk a szavakkal, úgy is mondhatnánk, hogy demokratikus diktatúra, mert látszólag a nép választott országgyűlési képviselőinek többségi szavazatára épül. Pedig itt is a félelem a meghatározó. Ugyanis a parlamenti képviselők többsége megélhetési politikus lévén, szigorúan tartja magát a pártvezetőség utasításaihoz, és az elvárásoknak megfelelően foglal állást, mert egyébként elveszítheti a koncot, amelyhez engedelmessége révén jut.

Ennek kihatásai nemcsak a rendőrterror – egyelőre csak néhány napos – bevezetésében nyilvánulnak meg, hanem az utcáról elhurcoltak további sorsában is. Ha nem hirdették is ki, statáriális állapotot vezettek be, gyorsan ítélő bíróságok működnek, és futószalagon rendelik el azon fiatalok vizsgálati fogságba helyezését is, akiket ok nélkül kísértek be. Ez a gyakorlatban azt jelenti, hogy az érintetteket egy hónapig köztörvényes bűnözőkkel zárják össze a börtönben. Vagyis semmiért kapnak egy hónapot. Hogy máskor lehetőleg azonnal hazaszaladjanak, amint tüntetésről hallanak valahol. A szocialisták és a liberálisok uralma alatt Magyarország megszűnt jogállam lenni.

Sajnos a félelem befolyásolja a legnagyobb ellenzéki párt, a Fidesz mozgásterét és politikai lépéseit is. Az uralkodó pártok politikusainak szünet nélkül áradó, a médiában jócskán megszellőztetett és gyakran feltupírozott ellenük irányuló támadása szemmel láthatólag próbára teszi az idegeiket, ezért gyakran az összeütközéseket elkerülő kitérés útjait keresik. Ennek szemléletes példája a szeptember 23-ára meghirdett nagygyűlésnek az elmaradása is. Demszkytól Kunczéig, Lendvaitól Hillerig valamennyi megszólaló kormánypárti politikus újra és újra a gyűlés lemondását szorgalmazta. Petrétei miniszter nem átalotta azt állítani, hogy a rendőrségi és nemzetbiztonsági jelentések alapján azzal is lehet számolni, hogy az esetleges rendezvény *egész Budapestre kiterjedő, napokig tartó fosztogatáshoz vezethet* (talán tényleg ennyire félnek a jogos népharagtól?). Szilvássy kancelláriaminiszter elutasította az együttműködést, kijelentve, hogy a jelenlegi helyzetben a tömegrendezvény megtartása súlyos felelőtlenség, és nyomatékosan felszólított annak elhalasztására.

A Fidesz nagygyűlés elhalasztására vonatkozó döntését így indokolta: „A halasztás oka, hogy az állam, a kormány nem tudja, nem akarja az állampolgárok alkotmányban rögzített szabadságjogának, a gyülekezéshez való jognak a békés feltételeit biztosítani.” Csak utóbb derült ki: a Nemzeti Nyomozó Iroda nem tudott arról, hogy bárki is merényletet tervezett volna a tüntetés eredetileg kijelölt napjára. Vagyis a kormányhatalom hazugságokkal érvelt a halasztás mellett, bár nem zárható ki, hogy esetleg nem éppen ők küldtek volna rendezvényeket a rendezvényre.

Ezek után az már csak természetes, hogy a MIÉP szeptember 22-i tüntetésének idejére a Rákóczi téri üzletek gyorsan bezártak, miután két rendőr (egy férfi és egy nő) körbejárt, és mindenkit figyelmeztetett, hogy nem tanácsos nyitva tartani, mert jön a szélsőjobb, és esetleg szerver mindent. A 3-400 békés tüntető számát minden bizonnyal meghaladta az őket körülvevő rendőröké.

Kétségtelen, hogy az MSZP és az SZDSZ is fél: attól, hogy kicsúszik a kezükből a hatalom. Mert számukra a kormányzás nem az ország érdekeit szolgáló tevékenység, hanem az uralom gyakorlása, hiszen – mint Gyurcsánytól tudjuk – csak úgy tesznek, mintha kormányoznának. Hatalmuk legnagyobb veszélyeztetője természetesen (a legnagyobb ellenzéki párt lévén) a Fidesz, amelynek minden „átkos” ereje Orbán Viktorban összpontosul. Orbántól – megnyilatkozásai ezt bizonyítják – valósággal rettegnék. Nem kétséges: legszívesebben halva látnák. Lendvai Ildikó megszállottan, szinte révületben szokott ágálni ellene. Kuncze Gábornak gyakorlatilag mindenről ő jut az eszébe. Demszky sem marad ki a több más tagot is magába foglaló együttesből. Céljuk Orbán folyamatos befeketítése, ismervén a propaganda egyik „arany szabályát”: ha valamit sokszor és sokféleképpen sulykolnak az emberekbe, azok végül el fogják azt hinni. És sikerült. A lakosság egy jelentős része oda sem figyel, hogy Orbán mit mond, de állítják, hogy hazudik. És olyan is van, aki a tévé képernyőjén bevallja: ha bebizonyosodna, hogy Gyurcsány összezsugorította a vagyonát, akkor is rászavazna. Ehhez bizony nem kell kommentár.

A lélek megtörése

Az eseményekből egy hazárdjátékos húzásai sejlenek elő. Egy olyan politikusé, aki dupla vagy semmi alapon játszik, és meg van győződve arról, hogy neki csak a dupla jöhet ki. Már csak azért is, mert ugyanazzal a céllal sokan futnak mellette, így számíthat rájuk. El tudja hitetni velük, hogy együtt sikerül. Sőt, csakis együtt – pontosabban csak vele – sikerülhet.

A Magyar Szocialista Párt minden vezetője előtt világos lehetett a 2006-os választások megnyerése után is, hogy a négy évvel előbb ígért „jóléti rendszerváltásból” nemcsak hogy nem valósult meg semmi, hanem ők ráadásul kényes helyzetben vannak, mert az ország uralkodásuk alatt szakadékba kerültek. Ez olyan tökéletesen sikerült, mintha csak így akarták volna. Ezért aztán kaptak Gyurcsány Ferenc javaslata után, hogy drasztikus intézkedésekkel, a nép vállaira hágva, megpróbáljanak kijutni belőle.

Minden bizonnyal Gyurcsány volt az, aki „kiszivárogtatta” a májusban elhangzott balatonöszödi beszédét, két legyet ütve ezzel egy csapásra. Mindenekelőtt így megerősítheti pozícióját a pártban, hiszen ebben az új helyzetben is fel kell zárkózzanak körülötte, mert nincs olyan riválisa, aki a helyzet megoldására jobb tervvel tudna kirukkolni az övénél. Ő kell legyen tehát a szocialista párt elnöke. Ezt a szándékát most, szeptember 24-én is megerősítette. A másik cél az MSZP-SZDSZ-koalíció hatalmának a megerősítése, és ez az, ami egy emberként mögé állította a két párt vezetőségét, növelve ezáltal az első cél megvalósulásának is a valószínűségét.

Vajon, hogyan lehet e pártok hatalmát növelni, és esetleg hosszabb időre biztosítani?

Májusban Gyurcsány a „csomagjával”, a megszorítások programjával kapcsolatban ezt mondta: *„Az gondolom, hogy lesznek konfliktusok gyerekek, igen, lesznek. Lesznek tüntetések, lesznek. Lehet tüntetni a Parlament előtt. Előbb-utóbb megúnják, hazamennek.”*

Később valószínűleg támadt egy „jobb” ötlete: előre kell hozni a tüntetéseket, amikor még nem egészen világos, hogy a programja milyen változásokat hoz majd az emberek életébe. Beszédének a nyilvánosságra hozatala ráadásul egy másfajta reakciót szül majd, nem elszegényedés miatti felháborodást, hanem egy erkölcsi

indignációt vált ki, és ez feltehetőleg hamarabb lefut, mint az előbbi. Alkalmat ad viszont arra, hogy az emberek megtanulják, merre vannak a felháborodás korlátai. Ezért kellett a bérencek az MTV-hez, hogy ostrom alakuljon ki, és az odarendelt, de védelem nélkül hagyott rendőrök győtrelemből meg lehessen alkotni a félelem általános légkörét: rohamrendőrökkel, statáriális bírósággal, látványos rendőrségi nyilvántartásba vétellel és számtalan véten áldozattal. Közben azok is, akik a provokátorok példáján fellelkesedve maguk is beszálltak a csatába, súlyosan megfizetnek azért, mert azt hitték, '56 szellemének jött el az ideje.

Bizonyosak lehetünk benne, hogy Gyurcsány azon az éjszakán nem csak az országos rendőrfőkapitánnyal és Petréteivel, hanem pártjának több vezetőjével is kapcsolatban volt, de valószínűleg Kuncze se mástól tudta meg, mi történt. Már csak ezért is együttesen felelősek mindenért.

Vajon véletlen-e, hogy a mai koalíciós hatalom éppen az '56-os szabadságharc ötvenedik évfordulójára provokálta ki ezt a mostani helyzetet?

A hajdani résztvevők emlékezetében '56 az önmagunkra ébredésnek, a magyar emberek méltósága és összetartozása megélésének azóta vissza nem térő felejthetetlen pillanata volt. Valahányszor visszaemlékszünk rá, ez idéződik fel bennünk, ennek a vágya tölt el bennünket, és ennek az újbóli lehetősége sejtik fel előttünk. Az egyenes gerinc és a tiszta lélek vágyának önerősítő élménye ez. Másként élnénk, ha ezt tartósítani tudnánk magunkban.

Az MSZP igyekszik a megemlékezésben részt venni, hogy eleget tegyen a társadalom ilyen elvárásainak, de a kommunisták utópártjának vezetői nehezen tudják az esemény lényegét átélni. Nem véletlen, hogy propagandájukban gyakran visszatérő motívum a múlt helyett a jövőbe nézés hangsúlyozása, miközben ellenfeleiket a fordítottjával vádolják. Valamikor a szovjeteket szolgálták ki, ma a nemzetközi pénzvilág kedvében igyekeznek járni, hiszen számukra mindig valahonnan kívülről, idegenektől kell érkezzen a megerősítés.

Az SZDSZ mindig nyugat felé orientálódott, és nagyrészt innen van most ez a volt kommunistákkal, hajdani állítólagos ellenfeleikkel való nagy egyetértés.

Egyik párt politikusa sem értik, mi az, hogy magyar összetartozás. Vagy ha értenék is, ellenzik azt. Ez a termékeny, lélekgazdagító, senkinek ártani nem akaró érzés szerintük nacionalizmus, szélsőjobboldaliság, idegengyűlölet. Pedig a gyűlölet valójában bennük van. Sokan talán a piros-fehér-zöld zászlót is másra cserélnék, arra hivatkozva, hogy hiszen Horthy idejében is ezt használták. És cseppet sem véletlen, hogy Gyurcsány a népszavazás előtt propagandakampányt folytatott a magyar állampolgárság minden magyarra történő kiterjesztésének lehetősége ellen. Az '56-os szabadságharc mostani kerek évfordulója nagyobb és megerősítőbb ünnep kellene legyen, mint az előbbieket. Úgy tűnik, hogy a mai magyarországi uralkodó pártok úgy találják, itt az ideje, hogy végképp kiirtsák népünkben az '56 eszméi iránti érzékenységet, és ezáltal az uralmukkal szembeni ellenállás képességét. Ezért (is) szervezik most az emberek minden lehetséges módon történő megalázását. Lehetőleg senkinek ne jusson eszébe, hogy '56 miatt akár büszke is lehetne, mert magyar.

Mintha az idő haladásával mind könnyebb dolguk lenne. Talán ők is érzékelik ezt most, és ki akarják használni a kedvező pillanatot. Hiszen az ország lakosságának mintegy fele immár gyomlált agyú, de sajnos – képletesen szólva – a haszonnövényeket és a virágokat irtották ki belőlük, nem a dudvát. Ennek tulajdonítható, hogy az ország közös érdekeit már nem képesek felismerni, erkölcsi

értékítéletük pedig nem ér fel addig, hogy szavazatukat ne adják az ország gátlástalan kiárusítóira.

Gyurcsány négy nap múlva, e hét péntekjén parlamenti bizalmi szavazást kért a maga és programja mellett. A Magyar Szocialista Párt és a Szabad Demokrata Szövetség képviselői várhatóan bizalmat szavaznak neki. Ha az ország népe ezt szó nélkül tudomásul veszi, ha a hazug miniszterelnök és a többi hazug politikus uralmát eltűri, ha nem reagál a megrendezett színjáték segítségével bevezetett és nagyrészt teljesen ártatlanokat sújtó rendőri és törvényszéki terrorra, ha hagyja, hogy egy olyan programmal „javítsák ki” „kormányzati semmittevésüket”, amely csak rombol, de semmit nem épít, ha nem használja ki törvényadta jogát, hogy mindezek ellen tüntetésekkel tiltakozzon, ha országsgzerte továbbra is inkább csak kis csoportok hallatják (még egy ideig) szavukat, akkor ennek a lélekben elnyomorodott népnek nincs többé joga '56-ot ünnepelni. Ezzel Gursányék célt értek. Most ássák XX. századi történelmünk legnagyobb eseményének a sírját. Lehet, hogy közös közönyünkkel segítünk nekik el is hantolni azt. Mindnyájan ott fogunk feküdni majd egész nemzetünk jövőjével együtt abban a sírban. Béke porainkra.

Tóth Károly Antal,
Göteborg, 2006. október 3

Augusztus havi gyülekezeti események

Augusztus 6: Az istentisztelet után sor került a Charles Moore emlékére rendezett gyászszertartásra. Az istentisztelet utáni ebédet, Charles Moore emlékére, készítette és adományozta Magyar Ilona. Segített Bordás Piroska, Vörös Ilona, Fövenyessy Katalin, Orly Elvira és Magyar András. Moore Márta 600.00 \$-t adományozott a Nőegyletnek, kifizetve a gyászszertartáson megjelent vendégek ebédjének a költségét.

Augusztus 13: Az istentisztelet utáni ebédet készítette és adományozta Vörös Máté és Ilona.

Augusztus 20: Az istentisztelet utáni ebédet készítette és adományozta Kádas Jutka. Az istentisztelet után a gyülekezet néhány tagja részt vett a Golden Gate parkban megrendezett augusztus 20-i ünnepségen.

Augusztus 27: Új kenyér ünnepe alkalmából kb. 35 személy élt az úrvacsora szentségével. Az úrvacsorához a kenyeret és a bort adományozta Kenéz Ilona és Zoltán. Az istentisztelet utáni ebédet készítette és adományozta Kenéz Ilona és Zoltán. Segített Hajnal Ilona.

Virágh Gizella 50.00 \$-t adományozott a Nőegylet javára.

Szeptember havi gyülekezeti események

Szeptember 3: Az istentisztelet utáni ebédet készítette és adományozta Kadas Jutka. Segített Kádas Klári.

Szeptember 10: Az istentisztelet utáni ebédet készítette és adományozta Gábris Kozák Ágnes. Segített Kozák Piroska és Imre.

Szeptember 17: Az istentisztelet utáni ebédet készítette és adományozta Megyesi Gizella. A süteményt adományozta Vörös Ilona.

Szeptember 24: Őszi református piknik

Második református piknik

Ez évi őszi református piknikünk is, most már szinte mondhatnánk, hogy a hagyományhoz híven, jól sikerült. Reméljük, hogy minden kedves vendégünk jól érezte magát, és jól szórakozott. Egyházunk nevében hálásan köszönjük a résztvevőknek a megjelenést, és a pikniken segítőknek a sok-sok fáradozást és áldozatos munkát.

A piknik hathatos sikere érdekében fáradhatatlanul dolgoztak egyháztagjaink.

A flekkent sütötte és adományozta Rácz Erzsébet és Mátyás Róbert.

A kolbászt készítette és adományozta Vörös Máté, sütötte Vörös Máté, Vörös Dávid és Kozák Imre.

A gulyást készítette és adományozta Megyesi Gizella.

A töltött káposztát készítették és adományozták Fövenyessy Katalin és Vörös Ilona.

Az elkészítésben segédkeztek Hegedüs Gabriella, Torma Veronika és Magyar-Köpe Blanka.

A csirkepaprikást készítette és adományozta Herczeg Borbála.

A körítéseket készítették és adományozták Fülöp Mária, Megyesi Gizella, Fövenyessy Katalin, Vörös Ilona, Rácz Erzsébet, Kádas Jutka, Kádas Klara, Bordás Piroska, Magyar-Köpe Blanka.

A salátát készítette és adományozta Rácz Erzsébet.

Nagy mennyiségű házi paprikát adományozott és elárúsított Kádas Jutka.

A kenyeret adományozta Kiszely Barnabás.

Szívbeli köszönet illessen minden hölgyet, aki a süteményeket készítette és adományozta, külön kiemelve Fejér Anna, Vörös Ilona, Magyar Ilona, Gábris Kozák Ágnes, Fövenyessy Katalin, Megyesi Gizella, Borbély Rozália nevét.

A sütemények eladásában segédkezett Fejér Anna, Torma Veronika, Gábris Kozák Ágnes és kedves leánya, valamint Kádas Klára.

Az élelmiszer eladásában segédkeztek Kollányi Mária, Kozák Piroska és Magyar-Köpe Blanka.

Az ételek kiadásában és felszolgálásában besegítettek Megyesi Gizella, Fülöp Mária, Rácz Erzsébet, Vörös Ilona, Vörös Kamilla, Fövenyessy Katalin, Herczeg Borbála, Mátyás Andrea és Hegedüs Gabriella.

A lángost adományozta Vörös Máté és Ilona. A lángost sütötték és felszolgáltak Vörös Ilona, Vörös Dávid és Kamilla, Lugasi Nóra, Borbély Rozália, Kovács Éva, Vörös Anna, Chisch Xenia és József, Fövenyessy Katalin.

Az italok árusításában segédkeztek Herczeg Tamás és Nagy Ferenc.

A pénztárt kezelte Bordás Piroska.

A felszerelési tárgyak fel és lepakolásában, a szállításban, a sátrak és egyéb felszerelési tárgyak összeállításában segédkeztek Magyar-Köpe Gábor, Fövenyessy Károly, Vörös Máté, Vörös Dávid, Hegedüs László és Gabriella, Nagy Ferenc és Babi, Bordás Zoltán, Balogh Ernő, Körösy Ted és Jacqueline, Birta Csaba, Herczeg Tamás, Mátyás Róbert és Andrea, valamint Filep Zoltán.

Mindezt a munkát felügyelte és irányította Fövenyessy Károly és Magyar-Köpe Gábor.

A piknik hangulatát emelte az Eszterlanc Népi Együttes tánca.

Herczeg Borbála 100.00 \$-t, Orly Elvira 100.00 \$-t, Zentai Ildikó 50.00 \$-t, Czisch József 70.00 \$-t, valamint a mexikói kisegítő munkások bérét kifizetve, 200.00 \$-t adományozott.

Az Úr Isten áldja és őrizzze minden résztvevő és segítő testvérünket!

Augusztus havi adományok

John & Elisabeth Racz, Charles Moore emlékére.....	\$ 25.00
55 Plus Club, Charles Moore emlékére.....	\$ 25.00
Elvira M. Orly, adomány.....	\$ 50.00
Laszlo & Gabriella Hegedus, nagymamám és édesanyám emlékére.....	\$ 100.00
N.N. adomány.....	\$ 100.00
Mate & Ilona Voros. Charles Moore emlékére.....	\$ 20.00
Andras & Roberta Csaplar, szüleim emlékére.....	\$ 25.00
Gizella T. Megyesi, új kenyér ünnepére.....	\$ 50.00
John & Elisabeth Racz, új kenyér ünnepére.....	\$ 50.00
Joseph Madarasz, adomány.....	\$ 200.00
Bela Toth, adomány.....	\$ 100.00

Szeptember havi adományok

Joe & Patricia Elek, adomány.....	\$ 1000.00
Theodore & Jacqueline Korosy, adomány.....	\$ 200.00
John & Elisabeth Racz, adomány.....	\$ 25.00
Laszlo & Edith Dittert, Mayer Hajnalka emlékére.....	\$ 100.00
N. N. adomány.....	\$ 560.00
Emery & Priscilla Kozak, Mayer Hajnalka emlékére.....	\$ 30.00
Leslie T. Andree, adomány.....	\$ 40.00
Elvira M. Orly, adomány.....	\$ 50.00
Thomas & Barbara Herczeg, adomány.....	\$ 80.00
Andrew K. Magyary, Charles Moore emlékére.....	\$ 50.00
Marta G. Moore, adomány.....	\$ 35.00

A Presbitérium nagy szeretettel köszön minden adományt és segítséget. Az Úr Isten gazdag áldása legyen adakozó testvéreinkkel!

A Presbitérium szeretettel kéri egyháztagjainkat, hogy ne feledkezzenek meg az évi egyházfenntartói járulék befizetéséről, ezzel is támogatva kicsiny gyülekezetünk fennmaradását.

Beteg testvéreinkért imádkoztunk. Kértük az Úr Isten erőtadó, fájdalmat, bajt feledtető kegyelmet életükre. Adja az Úr kegyelme, hogy beteg testvéreink minél hamarabb visszatérhessenek gyülekezetünk körébe.

Hirdetések

- Hirdetjük minden érdeklődő számára, hogy október 29-én, a reformáció ünnepe alkalmából, kiszolgáltatjuk az úri szent vacsorát.

Hirdetjük azon testvéreink számára, akik valamilyen oknál fogva nem tudnak eljönni a templomba, de részesülni szeretnének az úrvacsora szentségében, jelezzék ezt vagy a lelkipásztornak vagy valamely presbíternek, és a lelkész háznál is kiszolgálja a szent jegyeket.

- **Hirdetjük minden érdeklődő számára, hogy az október 28-ra tervezett Szabadság Serleg Vacsora ebben az évben elmarad. Idén az 1956-os magyarországi forradalom 50-ik évfordulója alkalmából szervezett öt napos, nagy ünnepségsorozaton részt véve, fogják támogatóink ünnepelni „1956” emléket.**

- Hirdetjük a Gyülekezetnek, hogy november 19-én, 12:00 – 17:00 között, sor kerül a hagyományos őszi Ünnepi Bazárra. A bazáron hurka, kolbász, szalámi, sütemények, szaloncukor, díszítések, ajándékok, kézimunka, festmények vásárolhatók meg. A résztvevőket ebéd és lángos várja. Szeretettel várunk mindenkit!

Gyászjelentés

- Szomorú szívvel tudatjuk, hogy **Handley Mariska** 2006. szeptember 11-én, 94 éves korában, visszaadta lelket Teremtő Urának.

- Szomorú szívvel hirdetjük, hogy **Galocsi Árpádné Magdalena** 2006 szept. 18-án megtért az Egek Urához. Galocsi Árpádné (született Balázstelki-Csontos Magdaléna) gyászszertartására 2006. november 5-én, az istentisztelet után kerül sor templomunkban.

- Szomorú szívvel hirdetjük, hogy **Lóri Éva** 2006 szept. 18-án, 72 éves korában, Budapesten megtért Mennybéli Atyjához.

Az Úr adjon elhunyt testvéreink számára csendes nyugodalmat, gyászoló szeretteiknek erőt fájdalmuk elviseléséhez, és annak biztos tudatát, hogy lesz feltámadás, Krisztusban bízva mindannyian új életet nyerünk.

Az 1956-os magyar forradalom 50-ik évfordulója alkalmából szervezett ünnepségsorozat részletes programja megtekinthető a <http://hungarianuprising.org/> weboldal címen.

Márai Sándor:
Mennyből az angyal

MENNYBŐL AZ ANGYAL - MENJ SIETVE

Az üszkös, fagyos Budapestre.

Oda, ahol az orosz tankok

Között hallgatnak a harangok.

Ahol nem csillog a karácsony.

Nincsen aranydió a fákon,

Nincs más, csak fagy, didergés, éhség.

Mondd el nekik, úgy, hogy megértsék.

Szólj hangosan az éjszakából:

Angyal, vigyél hírt a csodáról.

Csattogtasd szaporán a szárnyad,
Repülj, suhogj, mert nagyon várnak.

Ne beszélj nekik a világról,

Ahol most gyertyafény világol,

Meleg házakban terül asztal,

A pap ékes szóval vigasztal,

Selyempapír zizeg, ajándék,

Bölcs szó fontolgat, okos szándék.

Csillagszóró villog a fákról:

Angyal, te beszélj a csodáról.

Mondd el, mert ez világ csodája:

Egy szegény nép karácsonyfája

A Csendes Éjben égni kezdett -

És sokan vetnek most keresztet.

Földrészek népe nézi, nézi,

Egyik érti, másik nem érti.

Fejük csóválják, sok ez, soknak.

Imádkoznak vagy iszonyodnak,

Mert más lóg a fán, nem cukorkák:

Népek Krisztusa, Magyarország.

És elmegy sok ember előtte:

A Katona, ki szíven dőfte,

A Farizeus, ki eladta,

Aki háromszor megtagadta.

Vele mártott kezét a tálba,

Harminc ezüstpénzért kínálta

S amíg gyalázta, verte, szidta:

Testét ette és vérét itta -

Most áll és bámul a sok ember,

De szólni Hozzá senki nem mer.

Mert Ő sem szól már, nem is vádol,
Néz, mint Krisztus a keresztfáról.

Különös ez a karácsonyfa,

Ördög hozta, vagy Angyal hozta -

Kik köntösére kockát vetnek,

Nem tudják, mit is cselekesznek,

Csak orrontják, nyínak, gyanítják

Ennek az éjszakának a titkát,

Mert ez nagyon furcsa karácsony:

A magyar nép lóg most a fákon.

És a világ beszél csodáról,

Papok papolnak bátorságról.

Az államférfi parentálja,

Megáldja a szentséges pápa.

És minden rendű népek, rendek

Kérdik, hogy ez mivégre kellett.

Mért nem pusztult ki, ahogy kérték?

Mért nem várta csendben a végét?

Miért, hogy meghasadt az égbolt,

Mert egy nép azt mondta: „Elég volt.”

Nem érti ezt az a sok ember,

Mi áradt itt meg, mint a tenger?

Miért remegtek világrendek?

Egy nép kiáltott. Aztán csend lett.

De most sokan kérdik: mi történt?

Ki tett itt csontból, húsból törvényt?

És kérdik, egyre többen kérdik,

Hebegve, mert végképp nem értik -

Ők, akik örökségbe kapták -:

Ilyen nagy dolog a Szabadság?

Angyal, vidd meg a hírt az égből,

Mindig új élet lesz a vérből.

Találkoztak ők már néhányszor

- A költő, a samár, s a pásztor -

Az alomban, a jászol mellett,

Ha az Élet elevent ellett,

A Csodát most is ők vigyázzák,

Leheletükkel állnak strázsát,

Mert Csillag ég, hasad a hajnal,

Mondd meg nekik, -

mennyből az angyal

New York, 1956.
